

VASTAUS „SOTSIAL-DEMOKRATILLE“⁴⁶

Ennen kaikkea minun on pyydettävä anteeksi lukijalta, että vastaukseni on myöhästynyt. Sille ei voi mitään: asiainhaarat pakoittivat tekemään työtä toisella alalla, ja minun oli pakko joksikin ajaksi lykätä vastaustani; itsehän tiedätte, ettemme me määrrää itse itsestämme.

Minun on vielä huomautettava seuraavasta: monet luulevat, että kirjasen „Lyhyesti erimielisyyksistä puolueessa“ tekijä on Liittokomitea eikä yksityinen henkilö. Minun on ilmoitettava, että minä olen tuon kirjasen tekijä. Liittokomitealle kuuluu vain sen toimittaminen.

Ja nyt käykäämme asiaan.

Vastustaja syyttää minua siitä, että minä muka „en näe kiistan kohdetta“ ja „hämään kysymyksiä“*, että muka „kiistanalaisia ovat organisatiokysymykset eivätkä ohjelmakysymykset“ (s. 2).

Vähäinenkin havaintokyky riittää paljastamaan kirjoittajan väitteen valheellisuuden. Asia on niin, että minun kirjaseni on vastaus „Sotsial-Demokratin“

* Kts. „Vastaus Liittokomitealle“⁴⁷, s. 4.

ensimmäiseen numeroon,—kirjanen oli jo jätetty painettavaksi, kun „Sotsial-Demokratin“ toinen numero ilmestyi. Mitä kirjoittaja puhuu ensimmäisessä numerossa? Vain sitä, että „enemmistö“ kulkee muka idealismin tietä ja sen kanta on „perinpohjin ristiriidassa“ marxilaisuuden kanssa. Tässä ei ole vihjaustakaan organisatiokysymyksistä. Mitä minun oli vastattava? Vain se, mitä vastasinkin, nimittäin: „enemmistö“ on todellisen marxilaisuuden kannalla, ja kun „vähemmistö“ ei ole sitä ymmärtänyt, niin se merkitsee, että se on itse poikennut todellisesta marxilaisuudesta. Niin olisi menetellyt jokainen, joka vähänkin ymmärtää väittelyä. Mutta kirjoittaja jankuttaa omaansa: miksi et muka kajoa organisatiokysymyksiin? Sen vuoksi minä en kajoa niihin, kunnianarvoisa filosofi, että te ette silloin virkkanut sanaakaan niistä kysymyksistä. Eihän voi vastata niihin kysymyksiin, joista ei vielä ole ollut puhettakaan. On selvää, että „kysymysten hämääminen“, „kiistan kohteesta vaikeneminen“ ja muu sellainen on pelkkää kirjoittajan kekshintöä. Sitävastoin minulla on syytä epäillä häntä itseään siitä, että hän vaikenee eräistä kysymyksistä. Hän sanoo, että „kiistanalaisia ovat organisatiokysymykset“, kun taas meidän välillämme on olemassa **taktillisiakin** erimielisyyksiä, joilla on paljon suurempi merkitys kuin organisatoorisilla erimielisyyksillä. „Arvostelijamme“ ei silti yhdelläkään sanalla maininnut kirjasessaan näistä erimielisyyksistä. Juuri sitä nimitetäänkin „kysymysten hämäämiseksi“.

Mistä puhutaan minun kirjasessani?

Nykyinen yhteiskuntaelämä on järjestetty kapitalistisesti. Siinä on olemassa kaksi suurta luokkaa:

porvaristo ja proletariaatti, ja niiden kesken käy taistelu elämästä ja kuolemasta. Porvariston elämänehdot pakoittavat sen lujittamaan kapitalistista järjestelmää. Mutta proletariaatin elämänehdot pakoittavat sen horjuttamaan kapitalistista järjestelmää, hävittämään sen. Näiden kahden luokan mukaisesti muovautuu kahdenlainen tietoisuuskin: porvarillinen ja sosialistinen. Proletariaatin asemaa vastaa sosialistinen tietoisuus. Sen vuoksi proletariaatti hyväksyy tuon tietoisuuden, omaksuu sen ja taistelee kaksinkertaisella voimalla kapitalistista järjestelmää vastaan. Sanomattakin on selvää, että ellei olisi kapitalismia ja luokkataistelua, ei olisi myöskään sosialistista tietoisuutta. Mutta nyt on kysymys siitä, kuka luo, kenellä on mahdollisuus luoda tämä sosialistinen tietoisuus (s.o. tieteellinen sosialismi). Kautsky sanoo, ja minä toistan hänen ajatuksensa, että proletaarien joukolla, niin kauan kun he pysyvät proletaareina, ei ole aikaa eikä mahdollisuutta luoda sosialistista tietoisuutta. „Nykyinen sosialistinen tietoisuus voi syntyä ainoastaan perinpohjaisen tieteellisen tiedon perusteella“ *, sanoo Kautsky. Mutta tieteen kehittäjiä ovat intelligentit, muun muassa esimerkiksi Marx, Engels ynnä muut, joilla on sekä aikaa että mahdollisuutta tulla tieteen johtoon ja luoda sosialistinen tietoisuus. On selvää, että sosialistisen tietoisuuden luominen on aniharvain intelligentti-sosialidemokraattien tehtävä, joilla on siihen sekä aikaa että mahdollisuuksia.

Mutta mikä merkitys on sosialistisella tietoisuudella sinänsä, ellei se ole levinnyt proletariaatin

*Katso K. Kautskyn kirjoitusta, jota on lainattu kirjassa „Mitä on tehtävä?“, s. 27 (39–40).

keskuuteen? Se jää pelkäksi fraasiksi, siinä kaikki! Aivan toisin kääntyy asia, jos tämä tietoisuus leviää proletariaatin keskuuteen: proletariaatti tajuaa oman asemansa ja kiiruhtaa nopein askelin sosialistista elämää kohti. Juuri tässä tuleekin esille sosialidemokratia (eivätkä ainoastaan intelligentti-sosialidemokraatit), joka tuo sosialistista tietoisuutta työväenliikkeeseen. Sitä Kautsky tarkoittaaakin sanoessaan, että „sosialistinen tietoisuus on jotakin sellaista, joka on ulkoapäin tuotu proletariaatin luokkataisteluun“*.

Näinollen sosialistisen tietoisuuden luovat aiharvat intelligentti-sosialidemokraatit. Mutta työväenliikkeeseen tuo tämän tietoisuuden koko sosialidemokratia, joka antaa proletariaatin vaistovaraiselle taistelulle tietoisien luonteen.

Siitä on puhe minun kirjasessani.

Sellainen on marxilaisuuden ja samalla „enemmistön“ kanta.

Mitä vastustajani esittää tätä vastaan?

Ei oikeastaan mitään oleellista. Hän enemmän sadattelee kuin selvittää kysymystä. Hän näyttää suuttuneen kovasti! Hän ei rohkene asettaa avoimesti kysymyksiä, ei anna suoraa vastausta niihin, vaan pelkurimaisen „urhon“ tavoin välttelee kiistan kohdetta, tekopyhästi peittää selvästi asetetut kysymykset ja sen lisäksi vakuuttelee kaikille: minä muka yhdellä iskulla selvitin kaikki kysymykset! Niinpä esimerkiksi kirjoittaja ei yleensä aseta kysymystä sosialistisen tietoisuuden luomisesta, ei uskalla sanoa

* Katso K. Kautskyn kirjoitusta, jota on lainattu kirjassa „Mitä on tehtävä?“, s. 27 (39—40).

suoraan, keneen hän yhtyy tässä kysymyksessä: Kautskyyn vaiko „ekonomisteihin“. „Sotsial-Demokratian“ ensimmäisessä numerossa „arvostelijamme“ tosin antoi aika rohkeita lausuntoja, silloin hän puhui suoraan „ekonomistien“ kieltä. Mutta minkä sille voi? Silloin oli niin, mutta nyt hän on „toisessa mielentilassa“ ja arvostelun asemesta kiertää tämän kysymyksen, mahdollisesti sen vuoksi, että hän tuli vakuuttuneeksi virheestään, eikä vain uskalla julkisesti tunnustaa tätä virhettä. Yleensä kirjoittajamme joutui kahden tulen väliin. Hän ei saa mitenkään selvää, keneen pitäisi yhtyä. Jos hän yhtyy „ekonomisteihin“, silloin on katkaistava väli Kautskyyn ja marxilaisuuteen, mutta se on hänelle epäedullista; jos hän taas katkaisee väli „ekonomismiin“ ja yhtyy Kautskyyn, niin silloin täytyy välttämättä allekirjoittaa se, mitä „enemmistö“ puhuu — mutta siihen ei riitä rohkeutta. Niin hän jääkin kahden tulen väliin. Mitä sitten jäi neuvoksi „arvostelijallemme“? Tässä on parasta olla vaiti, päättää hän, ja todellakin hän pelkurimaisesti kiertää ylläasetetun kysymyksen.

Mitä kirjoittaja sanoo tietoisuuden tuomisesta?

Siinäkin hän ilmaisee samaa horjuntaa ja peluruutta. Hän muuttaa salaa kysymystä ja julistaa suurella itseluottamuksella: Kautsky ei ole ollenkaan sanonut, että muka „intelligenssi tuo sosialismin ulkoapäin työväenluokkaan“ (sivu 7).

Mainiota, mutta emmehän mekään, bolshevikit, ole sitä sanoneet, herra „arvostelija“, miksi teidän piti ruveta taistelemaan tuulimyllyjä vastaan? Kuinka te ette voi ymmärtää, että meidän mielestämme, bolshevikkien mielestä, sosialistisen tietoisuuden tuo työ-

väenliikkeeseen sosialidemokratia * eivätkä ainoastaan intelligentti-sosialidemokraatit? Minkä vuoksi te luulette, että sosialidemokraattisessa puolueessa on yksinomaan intelligenttejä? Ettekö te tosiaankaan tiedä, että sosialidemokratian riveissä on huomattavasti enemmän eturivin työläisiä kuin intelligenttejä? Eivätkö sosialidemokraatti-työläiset voi tuoda sosialistista tietoisuutta työväenliikkeeseen?

Kirjoittaja nähtävästi itsekkin tuntee, ettei tämä hänen „todisteensa“ ole vakuuttava, ja siirtyy toiseen „todisteeseen“.

„Kautsky kirjoittaa“, jatkaa „arvostelijamme“: „Yhdessä proletariaatin kanssa syntyy luonnonvälttämättömyyden mukaisesti sosialistinen **pyrkimys** niin itsellään proletaareilla kuin myöskin niillä, jotka omaksuvat proletariaatin katsantokannan; siten on selitettävissä sosialististen **taipumusten** syntyminen“. „Tästä käy selväksi“, selittää „arvostelijamme“, „että **sosialismia** ei tuoda ulkoapäin proletariaattiin, vaan päinvastoin se on lähtöisin proletariaatista ja menee niiden päähän, jotka omaksuvat proletariaatin katso-mukset“ („Vastaus Liittokomitealle“, sivu 8).

Näin kirjoittaa „arvostelijamme“ ja kuvittelee, että hän on selvittänyt kysymyksen! Mitä Kautskyn sanat merkitsevät? Vain sitä, että sosialistinen **taipumus** syntyy proletariaatissa itsestään. Ja se on tietysti totta. Mutta mehän emme kiistele sosialistisesta taipumuksesta, vaan sosialistisesta **tietoisuudesta!** Mitä yhteistä niillä on? Ovatko taipumus ja tietoisuus samaa?

* Kts. „Lyhyesti erimielisyyksistä puolueessa“, s. 18. (Kts. tämä osa, s. 108. *Toim.*)

Eikö tosiaan kirjoittaja voi erottaa toisistaan „sosialistista pyrkimystä“ ja „sosialistista tietoisuutta“? Ja eikö se ole tylsämielisyyttä, kun hän tekee Kautskyn sanoista sen johtopäätöksen, että „sosialismia ei tuoda ulkoapäin“? Mitä yhteistä on „sosialistisen pyrkimyksen syntymisen“ ja sosialistisen tietoisuuden tuomisen välillä? Eikö sama Kautsky sano, että „sosialistinen tietoisuus on jotakin sellaista, joka on **ulkoapäin** tuotu proletariaatin luokkataisteluun“ (kts. „Mitä on tehtävä?“, s. 27)?

Kirjoittaja nähtävästi tuntee joutuneensa valheelliseen asemaan ja on lopuksi pakoitettu lisäämään: „Kautskyn sitaatista tulee todellakin sellainen johtopäätös, että sosialistinen tietoisuus tuodaan ulkoapäin luokkataisteluun“ (kts. „Vastaus Liittokomitealle“, s. 7). Mutta hän ei sittenkään uskalla suoraan ja rohkeasti tunnustaa tätä tieteellistä totuutta. Menshevikimme ilmaisee siinäkin samaa horjuvaisuutta ja pelkuruutta logiikkaan nähden kuin aikaisemminkin.

Tällaisen kaksimielisen „vastauksen“ antaa herra „arvostelija“ kahteen pääkysymykseen.

Mitä sitten voidaan sanoa muista, pienistä kysymyksistä, jotka sinänsä juontavat juurensa näistä suurista kysymyksistä? On parasta, jos lukija itse vertaa minun kirjastani tekijämme kirjaseen. On vain kajottava vielä yhteen kysymykseen. Jos uskotaan kirjoittajaan, niin tulee sellainen käsitys, että muka meidän mielestämme „kahtiajakaantuminen tapahtui sen takia, että edustajakokous... ei valinnut toimittajiksi Axelrodia, Zaslutshia ja Staroveria...“ („Vastaus“, s. 13), että me siten „kiellämme jakaantumisen tapahtuneen, salaamme sen periaatteellisen syvyyden ja

kuvittelemme koko opposition kolmen „kapinaannouseen“ toimittajan jutuksi“ (kts. sama, s. 16).

Tässä kirjoittaja taaskin sotkee kysymyksen. Asia on niin, että tässä on asetettu kaksi kysymystä: jakaantumisen syystä ja erimielisyyksien ilmenemisen muodosta.

Ensimmäiseen kysymykseen minä vastaan suoraan: „Nyt on selvää, millaisella pohjalla syntyivät erimielisyydet puolueessa. Kuten näkyy, puolueessamme on tullut esille kaksi suuntaa: proletaarisen järkkymättömyyden suunta ja intelligenttimäisen häilyväisyyden suunta. Ja juuri tuon intelligenttimäisen häilyväisyyden ilmaisija onkin nykyinen „vähemmistö““ (kts. „Lyhyesti“, s. 46)*. Kuten näette, minä tässä selitän erimielisyydet intelligenttimäisestä ja proletaarisesta suunnasta puolueessa enkä Martovin ja Axelrodin menettelystä johtuvaksi. Martovin ja muiden menettely on vain intelligenttimäisen häilyväisyyden ilmaus. Mutta menshevikkimme ei ole nähtävästi ymmärtänyt tätä kohtaa kirjassessani.

Mitä tulee toiseen kysymykseen, olen todellakin sanonut ja tulen aina sanomaan, että „vähemmistön“ päämiehet vuodattivat kyyneleitä „ensimmäisten toimipaikkojen“ vuoksi ja antoivat nimenomaan sellaisen muodon taistelulle puolueessa. Kirjoittajamme ei halua tätä tunnustaa. Se on kuitenkin tosiasia, että „vähemmistön“ päämiehet julistivat puolueelle boikotin, että he julkisesti vaativat paikkoja Keskuskomiteassa, Pää-äänenkannattajassa, Puolueneuvostossa ja lisäksi ilmoittivat: „Me asetamme nämä ehdot ainoina

* Kts. tämä osa, s. 137. *Toim.*

ehtoina, jotka takaavat puolueelle mahdollisuuden välttää itse puolueen olemassaoloa uhkaavan selkkauksen“ (kts. „Selityksiä“, sivu 26). Mitä tämä merkitsee, ellei sitä, että „vähemmistön“ päämiesten lippuun ei ollut kirjoitettu aatteellinen taistelu, vaan oli kirjoitettu „taistelu toimipaikoista“? Kuten tunnettua, kukaan ei estänyt heitä käymästä aatteellista ja periaatteellista taistelua. Eivätkö bolshevikit sanoneet heille: perustakaa oma äänenkannattajanne ja puolustakaa katsantokantojanne, puolue voi antaa teille sellaisen äänenkannattajan (kts. „Selityksiä“)? Miksi he eivät suostuneet siihen, jos heidän mieltään todellakin kiinnostivat periaatteet eivätkä „ensimmäiset toimipaikat“?

Kaikkea tätä nimitetään meillä menshevististen johtajain poliittiseksi selkärangattomuudeksi. Älkää loukkaantuko, herrat, kun me nimitämme asioita niiden oikeilla nimillä.

„Vähemmistön“ johtajat eivät ennen olleet eri mieltä marxilaisuuden ja Leninin kanssa siitä, että sosialistinen tietoisuus tuodaan ulkoapäin työväenliikkeeseen (katso „Iskran“ № 1 ohjelmakirjoitusta). Mutta sitten he alkoivat horjua ja ryhtyivät taisteluun Leniniä vastaan polttaen poroksi sen, mille eilen kumarsivat. Minä nimitin tätä häilymiseksi puolelta toiselle. Älkää loukkaantuko siitäkään, herrat menshevikit.

Eilen te kumartelitte keskuksille ja syöksitte meitä vastaan ukkosta ja salamoita—miksi muka olette ilmaisseet epäluottamuksenne Keskuskomiteaa kohtaan. Mutta tänään te ette ainoastaan pyri horjuttamaan keskuksia, vaan sentralismiakin (kts. „Ensimmäinen yleisvenäläinen konferenssi“). Tätä minä nimitän

periaatteettomuudeksi ja toivon, ettette te, herrat menshevikit, siitäkään suutu minulle.

Kun kootaan yhteen sellaiset piirteet kuin poliittinen selkärangattomuus, taistelu toimipaikoista, horjuvaisuus, periaatteettomuus ynnä muu sellainen, niin saadaan jonkinlainen yleisominaisuus — **intelligenttimäinen häilyväisyys**, jota potevat ennen kaikkea intelligentit. On selvää, että intelligenttimäinen häilyväisyys on se maaperä (perusta), jolla syntyy „taistelu toimipaikoista“, „periaatteettomuus“ ja muu sellainen. Intelligenttien horjuvaisuus taas johtuu heidän yhteiskunnallisesta asemastaan. Siten me selitämme kahtiajakaantumisen puolueessa. Oletteko te, kirjoittajamme, vihdoinkin ymmärtänyt, minkälainen ero on olemassa kahtiajakaantumisen syyn ja sen muotojen välillä? Epäilen sitä.

Näin tolkuttomalla ja kaksimielisellä kannalla ovat „Sotsial-Demokrat“ ja sen kummallinen „arvostelija“. Sitävastoin tämä „arvostelija“ osoittaa suurta pirteyttä toisella alalla. Kahdeksan lehteä käsittävässä kirjassaan tämä kirjoittaja on pystynyt kahdeksan kertaa valehtelemaan bolshevikeista, ja vielä niin, että oikein naurattaa. Ettekö usko? Tässä ovat tosiasiat.

Ensimmäinen vale. Kirjoittajan mielestä „Lenin tahtoo supistaa puoluetta, tehdä siitä ammattilaisten suppean järjestön“ (sivu 2). Mutta Lenin sanoo: „Ei pidä luulla, että puoluejärjestöihin tulee kuulua yksinomaan ammattivallankumouksellisia. Me tarvitsemme mitä moninaisimpia, kaiken näköisiä, asteisia ja vivahteisia järjestöjä, hyvin suppeista ja konspiratiivisista järjestöistä alkaen aina sangen laajoihin, vapaisiin järjestöihin asti“ („Pöytäkirjat“, s. 240).

Toinen vale. Kirjoittajan sanojen mukaan Lenin tahtoo „ottaa puolueeseen vain komitean jäsenet“ (s. 2). Mutta Lenin sanoo: „Kaikkien ryhmien, kerhojen, alakomiteoiden j.n.e. on oltava komitealaitosten tai komitean haaraosastojen asemassa. Eräät niistä suoraan ilmoittavat haluavansa liittyä Venäjän Sosialidemokraattiseen Työväenpuolueeseen ja sillä ehdolla, että komitea ne vahvistaa, ne tulevat sen kokoonpanoon“, (kts. „Kirje toverille“, s. 17) * 48.

Kolmas vale. Kirjoittajan mielestä „Lenin vaatii intelligenttien herruuden pystyttämistä puolueessa“ (s. 5). Mutta Lenin sanoo: „Komiteassa täytyy olla... mahdollisuuksien mukaan, kaikkien työväenliikkeen tärkeimpien johtomiesten itse työläisistä“ (kts. „Kirje toverille“, s. 7—8), s.o. ei ainoastaan kaikissa muissa järjestöissä, vaan myöskin komiteassa on eturivin työläisten äänten oltava vallitsevana.

Neljäs vale. Kirjoittaja sanoo, että kirjasseni 12. sivulla esitetty lainaus „työväenluokalla on vaistovarainen taipumus sosialismiin“ j.n.e.—„on kokonaan keksitty“ (s. 6). Kuitenkin olen sen yksinkertaisesti ottanut ja kääntänyt kirjasta „Mitä on tehtävä?“. Sen 29. sivulla sanotaan näin: „Työväenluokalla on vaistovarainen taipumus sosialismiin, mutta siitä huolimatta laajimmalle levinnyt (ja alituisesti mitä erilaisimmissa muodoissa uudestisyntyvä) porvarillinen ideologia vaistovaraisesti yhä enemmän tunkeutuu työläiseen“. Tämä paikka onkin käännetty kirjasseni 12. sivulla. Tätä „arvostelijamme“ nimittää keksityksi lainauk-

* Kuten näette, Leninin mielestä **v**civat järjestöjä ottaa puolueeseen ei vain Keskuskomitea, vaan myös...in paikalliset komiteat.

seksi! En tiedä, minkä syyksi se on laskettava, kirjoittajan hajamielisyyden vaiko puoskaroinnin syyksi.

Viides vale. Kirjoittajan mielestä „Lenin ei sano missään, että työläiset kulkevat „luonnon välttämättömyyden mukaisesti“ sosialismiin“ (s. 7). Mutta Lenin sanoo, että „työväenluokalla on vaistovarainen taipumus sosialismiin“ („Mitä on tehtävä?“, s. 29).

Kuudes vale. Kirjoittaja väittää minun lausumakseni ajatuksen, että mielestäni „intelligenssi tuo sosialismin ulkoapäin työväenluokkaan“ (s. 7). Minä taas sanon, että sosialidemokratia (eikä yksinomaan intelligentti-sosialidemokraatit) tuo liikkeeseen sosialistisen tietoisuuden (s. 18).

Seltemäs vale. Kirjoittajan mielestä Lenin sanoo, että sosialistinen ideologia on syntynyt „täysin riippumatta työväenliikkeestä“ (s. 9). Mutta epäilemättä Leninin päähankkään ei ole pälkähtänyt sellainen ajatus. Hän sanoo, että sosialistinen ideologia on syntynyt „täysin riippumatta työväenliikkeen vaistovarasesta kasvusta“ („Mitä on tehtävä?“, s. 21).

Kahdeksas vale. Kirjoittaja sanoo, että muka minun sanani „Plehanov eroaa „vähemmistöstä“, on juorupuhetta“. Sanani ovat kuitenkin käyneet toteen. Plehanov on jo eronnut „vähemmistöstä“...*

En kajoa ollenkaan niihin pikku valeisiin, joilla kirjoittaja on niin runsaasti höystänyt kirjastaan.

Mutta täytyy myöntää, että yhden ainoan totuuden kirjoittaja on kuitenkin sanonut. Hän sanoo meille, että „kun jokin järjestö alkaa harjoittaa

* Ja tällä kirjoittajalla on rohkeutta „Sotsial-Demokratin“ 5. numerossa syyttää meitä siitä, että me olemme muka vääristelleet kolmatta edustajakokousta koskevia tosiasioita!

juoruamista, niin sen päivät ovat luetut“ (s. 15). Se on tietysti sula totuus. Kysymys on vain siitä, kuka juoruilee: „Sotsial-Demokrat“ kummallisine ritareineen vaiko Liittokomitea? Sen ratkaisee lukija.

Vielä eräs kysymys ja siihen lopetamme. Perin tärkeänä kirjoittaja lausuu: „Liittokomitea moittii meitä siitä, että me toistamme Plehanovin ajatuksia. Me pidämme ansiona Plehanovin, Kautskyn ja muiden yhtä tunnettujen marxilaisten toistamista“ (s. 15). Siis te pidätte ansiona Plehanovin ja Kautskyn toistamista. Mainiota, herrat. Siis kuulkaahan:

Kautsky sanoo, että „sosialistinen tietoisuus on jotakin sellaista, joka on **ulkoapäin tuotu** proletariaatin luokkataisteluun, **eikä jotakin vaistovaraaisesti siitä syntynyttä**“ (katso lainausta Kautskylta kirjassa „Mitä on tehtävä?“, s. 27). Sama Kautsky sanoo, että „sosialidemokratian tehtävä on tuoda proletariaatille tietoisuus sen asemasta ja tehtävästä“ (katso samaa). Toivomme, että te, herra menshevikki, toistatte nämä Kautskyn sanat ja hälvennätte epäilyksemme.

Siirrymme Plehanoviin. Plehanov sanoo: „...En ymmärrä myöskään, miksi luullaan, että Leninin ehdotus*, jos se hyväksytään, sulkisi puolueemme ovet hyvin monilta työläisiltä. Työläiset, jotka haluavat liittyä puolueeseen, eivät pelkää tulla järjestöön. Kuri ei heitä peloita. Siihen pelkäävät tulla monet intelligentit, joihin porvarillinen individualismi on syöpynyt ytimiä myöten. Mutta se juuri onkin hyvä. Nuo porvarilliset individualistit ovat tavallisesti myöskin

* Kysymys on Leninin ja Martovin esittämistä puolueen sääntöjen 1. pykälän sanamuodoista.

kaikenlaisen opportunistin edustajia. Meidän on työnnettävä heidät loitommalle itsestämme. Leninin ehdotus voi olla suojamuurina heidän tunkeutumistaan vastaan puolueeseen, ja jo yksistään sen vuoksi on kaikkien opportunistin vastustajain äänestettävä sitä“ (kts. „Pöytäkirjat“, s. 246).

Toivomme, että te, herra „arvostelija“, heitätte pois naamion ja toistatte proletaarisella suorasuoraisuudella nämä Plehanovin sanat.

Ellette te sitä tee, niin se merkitsee, että lausuntonne lehdistössä ovat harkitsemattomia ja edesvastuuttomia.

Sanomalehti „Proletariatis Brdzola“

(„Proletariaatin Taistelu“) № 11,

elokuun 15 pnä 1905

Artikkeli ilman allekirjoitusta

Käännetty gruusian kielestä